

Feelwise focust...

Birgit Vandermeulen heeft sinds 2008 haar coachpraktijk Feelwise. Het is haar kracht om jou verder in je kracht te zetten. Om je zelfkennis te laten groeien, rust in het hoofd te brengen & plezier in dat wat je doet. Zij denkt met je mee om je leven gericht vorm te geven zoals het voor jou klopt, zowel op het werk als privé. Haar motto luidt: Het leukste wat je kunt kennen is jezelf. Een motto waar zij, samen met haar cliënten, met veel passie, plezier en professionaliteit vorm aan geeft.

We spreken af op zijn werk, ik ben iets te vroeg en wacht bij de receptie. Keurig op tijd en met een charmante glimlach komt hij me ophalen, deze breedgeschouderde man.

Hij vertelt me over het nest waar hij vandaan komt. Zijn moeder was een zachtaardige vrouw, zijn vader was beroepsmilitair en regelmatig op missie naar oorlogsgebieden. Op die momenten was hij als oudste kind de man des huizes, die naast zijn moeder het gezin draaiende hield. Niet dat zijn ouders hem vroegen om dat te doen. Er was voor hem geen enkele twijfel om deze rol met volledig verantwoordelijkheidsgevoel te pakken. Hij deed het gewoon.

Het bracht hem leiderschapskwaliteiten; door het vuur gaan voor zijn zusje dat geplaagd werd op school. Het zorgde voor focus en hard werken, om zowel op school als thuis alles goed te laten lopen. Hij was een van de weinige studenten die zijn studie zelf financierde met bijbanen en binnen vier jaar afrondde.

En het bracht hem zijn warsheid voor autoriteit. Wie maakt hem wat, hij die al vanaf zo jonge leeftijd de lijnen van zijn leven zelf uitzet.

Met succes, want het heeft hem daar gebracht waar hij nu staat. Elk project weet hij tot een goed einde te brengen, hoe moeilijk de omstandigheden ook zijn. Wat hem enorm frustrleert zijn de conflicten met zijn baas die zijn groei in de weg staan. Het zit hem zo in de weg, dat hij bommetjes gooit onder project-

vergaderingen als zijn plan opzij wordt geschoven. Daarmee creëert hij tijd om achter de rug van zijn baas strategietjes te bedenken om de koers toch gewijzigd te krijgen. Hij is er trots op, dat hij het allemaal kan. Tegelijkertijd voelt hij zich steeds vaker eenzaam, en van dat rotgevoel, daar wil hij vanaf.

We gaan aan de slag. Regelmatig probeert hij ook mij te verleiden tot strijd. 'Overleven in oorlogsgebied, daar waar er geen oorlog is.' Als ik die woorden naar hem uitspreek wordt hij stil. Het is het moment in de coaching dat hij beseft dat hij jarenlang aan het strijden is geweest met zichzelf. Met het feit dat hij zich zo alleen heeft gevoeld, en zo verantwoordelijk. Dat er in zijn jonge jaren en puberteit niemand was die hem steunde. Het maakt hem razend en dat gevoel is zo sterk dat hij dat in de buitenwereld gooit door te strijden met zijn baas.

Hij laat zijn schouders zakken en kijkt me wanhopig met tranen in zijn ogen aan. Ik kijk niet in de ogen van een 48-jarige man. Voor me zit het jongetje van 6, dat zo veel volwassen verantwoordelijkheid voelde en niet wist hoe die te dragen. Het was ook niet zijn taak.

Het zal een klus worden: het heel voorzichtig afleggen van zijn wapenuitrusting om meer in verbinding met zijn omgeving te gaan leven. Zijn focus en vastberadenheid gaan hem helpen. Zijn baas biedt hem hulp, hulp die hij schoorvoetend accepteert. De eerste stap is gezet.